

"Tema tuleb pea, maga magusaste, mo lapsuse."

Ruula — nüüd uulitsal sammusid kuulda — üst läbdi — nüüd, seal ta on. Waarudes, pale punane, filmad weriwallalt, astub ta tuppa. Viha täis, häälab ta ülekohtusel viisil oma noejele lõissugu oksu ette hälkma. Naene tunneb seda juba. Sönlalausumata aitab ta teba riidest lahti wöötta. Naese rabulik olet õritab meest veel enam ja ta latsub oma naist sõnadega ja lõissugu meeletu tahilustega õritada. Naene ei räägi vastu, ta ei seisva enese eest, ainult siis, kui läära issa loledamast läheb, näitab ta paludes woodilese poole, kus laps magab ja mae-nitseb meest: „Waene laps, — ta lardab!”

Silmavilguks jäääb mees peatama, on näha, nagu tunnelis ta hääbi, aga natusesse aja pärast wötab viha wöimusi ja ta lipub omas tujus naese lassale ja rusilas langeb naese selga. Waene naene ei nuta mitte, ta muljub oma pahema föde südame peale, waatab oma mehe otsa, ja sellest waatest paistab wällja lõif, mis ta süda tunneb: walu ja põlgitus.

Haige laps, kes oma alwatuud liikmeid veel waewaga suudab liigutoda, waatab oma suurte filmadega patjade wahelt ford isa, lord ema otsa. Siis häälab ta waljuuste nutma, nõnda nutma, et see isegi joobnud isale südamesse leibab. Isa ei jöua nõrga lapse nuttu pealt waadata. Ta armastab oma last lõigest südamest. Lapse nutt tegi ta jälle taltsalis ja lainelis. Ta astub woodilese lõgi ja püüab oma lange leelega last rahutada, luna ta ema peale arglitult waatab. Wällte Anna põõrab oma palge seina poole ja wäriseb lõige lehaga. Viha lipub mehele jälle peale tulema, aga ta saab enesest jagu, heidab woodisse

ja ei pane naist tähelegi, kes abju fõrmas wanaisa nähtoolis istub, mehe eest varju otsides. Joobnud mees jäääb fügamaste magama. Naese olgamine, kessel südame framp peal, — juba üllskord enne oli ta selle haiguse lätte suremas — ei ärata meest. Wällte Anna luuleb ema olgamist suures ahaastuses ja tahaks aidata, kuid joud ei jäffa.

Laps hingab jälle rabulise malt, cui ta suuleb, et lõik waiisels jäääb, üena waiises. Ets ema maga, mõtleb laps, ja wiimatis lähevad la tema wäsinud filmad linni. Hoomis jöuab, ja kui müürsepp õrlab, leiab ta oma laps magamast, aga tema naene on — surnud!

Waene Anna ei suuda seda sugugi ära mõista, et ema enam ülesse ei ärka. Isa ta lardab nagu enne veel tiilgi. Rõige selle juures on Isa sündlane — tema ju ema lõi, ta ei armastanud ema, ja nüüd Anna ta mitte enam isa ei armast, ebat lül isa leib hoomilust saadik oma lapsega wäga õrnastesse ja tasastes ümber läis ja tiilgi teda ei törelenud ega tema peale vihasets ei läinud.

Müürsepp tunneb suurt südamewalu, ja ta ise on selle juures sündlane. Südameframbi lätte on tema naene surnud, räägitib arst. Kui see haigus eßimess forda naasel oli, ütles arst: „Õritust ja vahandust so naene ei fannata, veel ford see haigus — ja mina ei wõi enam avitada!”

Mees ei hoolinud arsti maenitsemisest ühtigi, ja naene ju ta ei laebanud haiguse pärast. Ja nüüd on ta eluõhtu lätte jõuudnud! Tema on oma naese mõrtsutas ja on ühes naesega ta oma lapse taotanud. Ja ta armastas mõlemaid. See õnnetu joomine! Ta ei suutnud joomisest